

Zalán Tibor

Kívül

TARTALOM

Hatiora	
Dél	
Oldás	
Haladék	
Lakoma	
Intérieur	
Híd	
Marosvásárhely	
Berlin	
Genezis	
Egy halottra	
P.J. emlékének	
Köd	
Karácsony, a rácsokon túl madarak, hó	
Álom Fenyvesi Ottó kalapjáról	
B.A.-nak megírja végre miközben Z. hercegnő pikírt megjegyzéseitől szédül	
Régi motívumra	
Kényszerleszállás	
A madár arca helyett	
A minotaurusz	
Kedves mongúz	
Nem	
Fekete-fehér zsoltár	
Szélvilág	
A fehér bölény	
Késik a halott	
Kívül	
Európa felé	
Approximációk	
Pontos vesszők	
Csődeltjárás	
120	

Hatiora

Lent élek de felfelé nézek
Fénytestű lények szelik át
az éjszakai eget - hét
egymáshoz kötözött óriáscsillag
lebeg a semmi fölött
Kemény a szívem - nem ismerem a békét
Az emlékezés minden tudásom

Dél

[Dérczi Péternek]

Két gyámoltalan állat vonszolja magát
fölfelé a meredélyen.
Nap
a körző támasztó szára
merőlegesen szúrja át a földet.
Zihálás. Véres nyál a kövön.
Egyikük sír. Akit majd megölnék

Oldás

Átszeretkezetlen éjszaka végén
köhécselés a lüktető veremben
A dombtetőn meztelen állatokra tűz
a Nap
Ott már örök a dél - véres
bárányfej-csonkok gurulnak szét
sötét takarókon

Haladék

Háta mögött az alkonyodó kert
Mögötte, ahogy néz az állat
Kitakarítja a fényben ázó ketreceket
vizet hoz, lesikálja a lavór peremére
száradt vért - - -
helyére tolja a reteszt

Lakoma

A tál, mint a sötét kettérepedt
tükre. Órák fuldokolnak szivárgó selymeken
Halott lovaink kivezetik a rétre
»Légy velem!« most
Fehér ingben sodor a föld. Megáldozom
és vétkezem

Intérieur

Tapéták homályán gyermek
kuporog. Felnevet, visszahallgat.
Csontokkal játszik

Híd

[Kiss Róbertnek]

Mögéje áll
tarkója kimered a délutánból
akár a fegyenceké
A két pont között súlytalan bealkonyul
- - - itatóhelyre vánszorognak
kiszáradt állatok

Marosvásárhely

Bábu lép. Más kép
: képmás és ember földre verve.
Transzparenszekkel virradt hideg
horizontok. és vér. és üveg. vérüveg.
Én magyar. Lenni volt

Berlin

Egy zuhanásban, anyaméh-sötétben
fölébredni és nem ébredni fel

Genezis

hangtalanul követlek el

Egy halottra

a nevünk
a nevünk és az ékezet
nevünk az ékezet mely
a zuhanó hazáról mégsem hull le
(mondhatnánk: soha)
nos ez a haza *most* majd megbocsát
megbocsátja Önnek Márai Sándor a bűneit
- amit ön fordítva nem tett meg soha -
a bűneiről van szó melyet Ön ellen
követett el most és egykoron amíg
rendben már ami égbe távozását illeti
meghala - - -
nos a haza *most*
temeti - ó nem Önt még csak a haragot
temeti és tűnődik kiadni műveit is egyszer
: eddig megelégedett annyival
kiadta - Magát a nagyvilágnak
az persze majdnem mindegy
a pisztoly dörrenése bennünk is roncsolt
és ölt
hiába a Maga ujjnyoma rajta
régóta szorítjuk mi is üres agyunk mellkasunk
fölé ezeket a pisztolyokat reggelente - mind
egyre elbénulóbb éjszakánkban
- - - szegény Weörest most tettük a földbe
vagy néztük mámoros megtértét az angyalok közé
már alig van bennünk egyéb gyásznál
hol az Úr trónolt szívünk fölött
most az Úr lakik
és akkor Ön is Márai még Ön is!
talán hogy keserűbb legyen szánkban a föld

P.J. emlékének

1.

A kezére nem néztek
csak a szögek helyét keresték,
vért a fán, vonást a ritka levegőn.
Így távolodott és alkonyodott
akkor

2.

Magához vette az olajat, a kést,
örökre kilépett az ajtón a szélbe.
Hallotta a hangot, mögötte sírt az állat,
az ég alját reszketve megtöltötték
a világtalan gyermekek

3.

Szerencsétlensége könnyűvé tette, vétlenné
akár a letakart tárgyat. Magához húzta
a zsákként súlyos testet, keze halkan
roppan a koponya vékony csontján. Motyogva
vonszolta odébb a terhét

Köd

[MM-nak, háttal az éjszakában]

Két olajos vagon kiválik onnan, mozdulatlanságuk
ormótlanul a látvány előterébe tolat - honnan
lehet az elválás fájdalomtalan?
Szétázott csomagolópapír közül buknak elő
a bárány fejek, ártatlan, halott szemük valahova,
oda, fölmered. Ők azok, semmi kétség.
(Vagy nem ők, ők se. Azok, a csonk.)
Fémek ütődnek egymáshoz, a barlang falán átsuhan
a ragadozó árnya. A suhanás kőben fogan meg. A
harmat kövön marad ott.
A vagonok lelakatolt ajtóit mögött száraz kezek
a villany elpergő fénymorzsái után kapnak. Csizmák
visszhangja koszos állomási éjszakában és
felvert madarak álmos cserregése.
Kiosztják a híg levest, ürülék és emberi
kipárolgás melege tapad meg a sovány ágakon. Kiosztják
kinek?
Lassú forgás készül áthatolni a rétegeken. Mintha
csak parancsszavak, mintha émelyítően édes
füst előillata. Meleg folyadék csurran lefelé, majd
a nadrág szövetében megdermed. A láb szőrei között

is. Ha majd a tolóajtókat dörögve félrerántják. S kilép
a fagyhalálba. A tűzhalálba ki. Az állomáska
főlirata elolvashatatlan. Kibogozhatatlan évszám. Év
század. Letakarva
a vásznon nedvesen átdomborodik a halott arca. A vagonok
felé nevet, olajosan kiválnak, a látvány előterébe
tolatnak. Nyögdecseles bennük, a gyomrukban valakik
gyereksírása lakik. Tekintetét tompán a fénylő murvaszemek
elmozduló rései közé erőlteti. Nem szégyen ez, több, s nem
bűn, mert több ez itt. A városba vezető kövesúton felvonyítanak
a reflektorok

Karácsony, a rácson túl madarak, hó

[Václav Havelnak baráti kéznyújtással]

Na jó, eljő a Rend, s a Rendnek ideje
bennünket nem akar. Az ínség, mint metafora
fölfalja keletebb-európát: szavak; szavak
csak - ahogy a szabadság is az. Ínségben metafora
: metaforában provokáció. Ezek csak szavak, szavak
uraim - rögzíthetők, idézhetőek, kivégezhetőek. De hát
megint nem erről szól, *ami!* Tanuljunk s tanulás közben
gerincünket forró súlyok illethetik. Nekünk készül
a szebb jövő, akarjuk, nem akarjuk, szebb-e, jövő-e,
de valami készül. Miért, hogy ráncigál bennünket
a félelem és titokban kihányjuk a belünk? Hát
már sem jó állampolgárok, sem jó európaiak nem
akarunk sohasem lenni? Ezért még felelni fogunk ! mikor
a szocializmus nagy kérdőjel-horga a sötétben húsunkba
akad: véresen, vinnyogva *fölvontattatunk* a fénybe, a
levegőbe. Noha halál lesz az nekünk, noha az. Halál.
De felelünk. S hogy tanárainknak már emléke is maréknyi
por csupán: vizsgáztatóink új-barbárok lehetnek csak vagy
az elnyomás professzorai. És homlokunkat verik
majd át szögekkel, ha idő előtt vágják le (tévedésből)
a kezünk. Ám vigyáznak még. Íme, új törvények készülnek
mindenfelé, ránk. A tollakat fogják bilincsbe verni.
Hogy a bátrabbjait máshol börtönbe viszik? Így egyszerűbb.
Lám, máshol, így. - - - -
Idén is lesz karácsony,
erről jut eszembe! Angyalhaj leng a rácson
: fenyőillat szövik át a határokon. Égre néz ablakom - te
érted ezt és sejtet: madarakra ébrednek és a holddal
hálók. Jön a hó és testemre esik. Jön a Nagy Ítélező és
a hóra zuhanunk mind. Jól van ez így, az árnyék meglódul a
priccsen. Haza csak egy van, haza. Csók. *Egyvan.* Ágyunkba

fekszenek a zsoldosok, ágyrajáró lett halálunk is. Talán -
a rácson túl hó, madarak, karácsony. A magosban fényes
keselyű kereng, de lehet, kémműhold csupán. » Az ellenség
nem alszik«, és ébren a generalisszimusz szelleme e tájon.
Ezért mindörökre. Törpék maszkabálja - meddig tartható
fenn még festett ég alatt a sírás? Hó, madártoll, kevés
és színpadias szipogás. Boldog ünnepet a vérköpőknek!

1988

Álom Fenyvesi Ottó kalapjáról

Sötét van itt mint négeren a ránc - a duna felől szelek jönnek
és jönnek a szelek - fercsi bácsi haza se ment a háborúból -
csendőrt ütött és megakadt korzikában - na ja a szerelem és a
falu bikája - most ne kérdezd meg ki a fercsi bácsi és mi közöm
hozzá - vérbefagyott ember merev teste lebeg az aszfalt fölött -
áron persze beírta a három egyet: mégse az argentinok győztek
mégse - fekete vitorláshalak szállnak újvidékre jövet a délutáni
égen - persze a rendszerek a rendszerek azok mindig mindenhol
kiragyognak - ahogy a rubrikák és ott azok - kövér testen mintha
cingár ember baszna dunnányi asszonyt - az ember mégis csak és az
asszony mégse - vagy vannak itt magyarok vagy nem igaz a történet
se - hát vannak csak nem kéne lefeküdnöm annyira korán-ködre
akasztott vázlat ez az élet és csörömpölnek kirakatba
kényszerített fényei - újvidék fölött az a kalap és a kalap alatt
- marlonbrandói szelíd mosoly - mosolyában lakik fenyvesi míg ki
nem költözteti onnan a sorsa - végy egy buszjegyet és szorozd meg
az utcák szégyenével - köd és a holdra akasztott fegyverek - a
sportcsarnok hideg raktárában megtörténik a csoda
magnéziumlobogása - részeg ember dől a falhoz: dől belőle sör bor
vér vád - szitkozódik tompa göggel - fercsi bácsi és a mondatok -
se mentek haza - térj meg az emberekhez és visszaszállnak festett
szíved fölé a denevérek - kicsit még átnéz rajtuk megkoccintja
azokat a rendszereket - holnap elhagyjuk Európát - fényes
képeslapokon heverészek a csendes óceánnál - te meg hát újvidéken
vagy fölötte - vagy a ködre akasztott harangozó irgalmában - lép
lép az ember árnya átjárja a végzete - szép kép a tenger szája
környezi szél s az a szél zene - a nap mögül az úr sötéte
szivárog elő - sötéten testek ütődnek életedhez - fercsi bácsi
korzikán porzik ám - mell után kap mint a szomjas kisgyerek -
miért hallgatnak és kire várnak fönt az istenek - a kalap billen
árnyéka felhőárny a tornyokon - újvidéket az eső veri akár bolond
az anyját - ha dél lenne ha tél lenne ha adél itt lenne! és léda
lenne benne - nézd a kalap árnya akár a sirály törött szárnya -
tépetten már és véresen - add vissza a boroknak a szádat
szavaknak a homlokod - törvények kötnek semmi létre -
marylinmonroe mondja szeret - zúg az emlék nádasán végig: **mégse**

**B.A.-nak megírja végre
miközben Z. hercegnő
pikírt megjegyzéseitől szédül,**

avagy

a néger boncmester már átkökött a százdínároson

A taxisnak csak az országot tudtam megmondani
: toledo. A szentistván körúton innen vagy túl? Hagyjon
és vezessen! De hajnalban a szeretőm elsírja magát... Sírja
el! No jó csak előre! Elmondtam volna hogy permanens kétségbe-
esésben élek? Kinek? Akikkel eddig együtt a vacsora némileg ki-
hűlt és bor után jött a jugó vinyak. Ez nem fontos a neveket!
Kiknek a neveit? Azokét! Mi maga, zsaru vagy mi maga? A faszt
én taxis vagyok és egy toledo nevű másik faszt keresünk... hol
lakik... csak előre és a vizet kerülje rendesen! Rakpart?
Sziveri. Fölírva. Mányoki. Fölírva. Utassi. Fölírva. (hány ess
azt persze nem mondja!) A hercegnő. Eleve föl és ne hamuzzon
a zsebembe különben is ott volt még az a nagy bőrkabátos a
nyúllal a tangóról ki vele! Nincs fölírva? Eleve bár nincs nagy a
pofája üvegestől fér bele a vinyak. A vinyakos üveg nem
betétes. Ja akkor mégis fasza gyerek fölírom balázst mondott
vagy ki a fenét? Semmit se mondtam. Értem szóval balázs és ez
az a permanens pasas nem? Anyád! Inkább egy utcát mondana fogad-
junk hogy nincs is pénze itt meg csak baszkurál és utaztatgatja
magát! Tudja maga sofőr én ki vagyok? Nem tudom de látszik és
nincsenek illúzióim csak elmegy ez a sok kurva benzin
itt. Elmegy no és? Mit no és? maguk ott értelmiségiek nagy
ökrök isznak a mara halála meg minden lószar. És a corvinköz
is smafu he apukám? Mi ott löttünk ötvenhatban vagy mikor...
az anyád se élt még te taxis ötvenhatban vagy mikor... még
egy anyázás és alaszkanál könyörtelenül kirakom. Moziba mennék!
Bezárt. Kurvákhoz vigyen drága fiam! Fölösleges. Akkor egy téli
erdőbe... És ki a lófasz fog havazni magának november elején
hülyékém a főtaxi vagy ki a túró mi? Én nagy írók között...
Magát a légy elbírja a szárnyán teccik érteni - irányt a hét-
szentségét hányszor kerüljem meg még magával a földet? Ha a
szeretőmet lelövitek... van is az ilyennek szeretője az ilyennek!
Jó csak semmi lövöldözés lehetne kihamuzni inkább az ablakon?
Amíg a benzines hordókon gurulunk inkább a pofámba nyomja be
a rigót! Ex. Nem értem és hiába erőlködik. Ez a fenyvesi háza
álljon... Volt. Hogyan? a szügyi is elutazott végre. Maga
mindenkit ismer? Közelébb a kérdőjelet amoda mert kirakom!
Na hallja ennyi kerengés után ráadásul beszökött az ősz. Be mi
az anyádba. Szóltam nem szóltam még visszamehet a konyhába alig
tettünk meg egy évszázadot itt erre most hicketnunk anyázik mi?
Én már egy dög vagyok fölöslegesen. Ja akkor nem kellene taxiz-
gatni kérem éjnek idején. De hát a szél... Hagyja a picsába a

szelet lassan mehet szavazni hajnalodik nyugaton. Van még addig egy hét is. Az ilyenek én szoltam mindig rosszkor szavaznak. Na ja csak mert orosz vagyok meg szlovén meg ukrán meg zsidó meg tót meg cigány. Ha haza akar jutni élve ajánlom inntől kuss! Nem akarok. Mit nem akar? Élve. Na az én nyakamon nem fog itten. Akkor mi legyen? Visszaviszem. Nem lehet azok már régen alszanak. Keljenek föl föl föl t... Hagyjuk kérem ezt a kurva munkás-demagógiát. Munkásöntudat és különben is igen rossz a modora sem értelmiségeire vagy mire... Maga kicsoda tulajdonképpen? Ha haza akar jutni legalább a kontinenst körülírná... már nincs mondanivalóm. Volt? Nem volt. Biztos hogy maga nem közveszélyes csak hülye? Naná én szoktam gyilkolni éjjelente a taxisokat. Mindjárt gondoltam. Eszembe jutott, hol lakom! Késő már nincs értelme persze az ámfiteátrumot se tudja hol van? Most épp nincs nálam de muszáj nekünk beszélgetni? Inkább az időt ütöm el mint a gyalogosokat. Nincs is szeme. Maga csak a cimboráival törődjön nekem van radarom hivatalból a fejemben. Miért pont ebbe a szar farburgba kellett beleülnöm? Mer már csak egy van pesten. Mi egy van varburg? Mi a pest maga dilettáns? a mama sofőr a mama! No azért! Itt jobbra vagy balra vagy egyenesen vagy hátra! N a végre tudom mihez tartani magamat. Tartsd haver tartsd! Azér' mer úton vagyunk még nem tegeződünk. De nem ám anyád a mama... fak jór mader! Ez a beszéd sofőr egyre közeledünk már. Ami a csigák benyálazását illeti. És a halál? Hagyja maga hülyébb mint az a kosztolányi vagy kicsoda. Valahol máshol felébredni valaki másban valahogy másként. Mi van ezzel akar indulni a választásokon ne mán a pofám is leszakad. De hát én ezzel... Aztán majd jó picsánrúgják a bolsik meg a mensik meg a kóserek meg az óvszerek meg a szélsőball meg a jobboldall fiacskám magának nincs annyi segge hogy túlélje! És maga kire halljuk! Én kérem csak szállítom szállítom... És a remény? A kérdés itt én vagyok. Én tudom de azért kikerülhetné a dunát legalább már csupa latyak az alsógatyám! Tolja le! Buzi... Csak másodállásban a taxizás miatt tudja nem megy... Vegye le viszont a heréimről de azonnal a zsíros markát! Jó de mégis... Nincs mégis - leveszi. Ja kérem akkor toledó és kiszállás

Régi motívumra

Üres sínek közül emelkedik az éj Ne félj, a sötét a fölparázsló
örömet majd betakarja Mondanád: Isten akarta ezt velünk De
nem Én akartam és te is hiszen végül már csak neked maradtam
ott és csak rólad szolt az este Érintettél és én megértettem
el vagyok veszve mint a vad ha nem ugrik időben a közeledő
neszre Most mi legyen - fordult bennem az öröm félelemre s
fordul ki számból megecetedve ízéd

Éjszaka volt Európa XX. század motoztam a tintakék sötétben
utánad a melledért nyúltam combod örvénylett és láttam
fölmerülni a szádat éhesen és borzalmasan kapkodtam utánad
a kimeredt szemmel bámuló ég alatt Válladba haraptam és
csuklómra tekertem hajad Színeire bomlott egyszerre minden
ami addig csak sejtelem volt - a horizonton dühös kis vonat
loholt tova Feküdtem alattad kábultan mint kinek elfogyott a
bora Emelkedett és süllyedt vállam fölött a melled Nem
voltam akkor ébren és nem lehettem akkor ember Miért írok
rólad ha nem vagy és nincsen is tested Emlékeznék hogy nem
vagyok Motívum - cédula a fejnyomod őrző párnán: ne haragudj
hogy nem vagyok hogy nem voltam! el kellett mennem!

Kényszerleszállás

[Fantáziálások Sz.D.-vel]

Karcsún, ezüstárban remegve, mint a nagy
egzotikus repülő, a költő leszállt az égre Szét-
nézett könnyedén »hát ilyen, ha nyár van« azután
elszomorodott kicsit, felkavaródott egy régi sora
Hol marad a földszint, a tejillatú! - nyilván így lehetett
köztük jár majd derékig énekelve Gizi később
hagyd! még csak hiányzik az illatár *Árvák vagyunk
árvák, ugye drágám!*
Így a költő, tűnődve, lassan, ha már leszállt Hogy
nem kísérte árnyék, olyan volt neki, mintha nem is
lenne járás, roppant kerengő futószőnyeg forgatta
a Nagy Rendszerek felé Most mindent felismert az életéből
: mennyit tévedett - - - de felismerte az életéből
ezek a tévelygések emelték Kolozsvár fölé, túl a Házsongárd
meleg dombján A magányt érezte-e soknak vagy a fényt a
fénypázmák közül előszivárgó töm(j)éntelen szeretetet Kezd-
te furcsán érezni magát Az unalom tör így, valahogy
ennyire orvul az ember fiára, és bár a tollat szenvedelmesen
utálta, tollra vágyott rá hirtelen *Hagyjunk egy csöpp időt
gyarlók, mi, amely alatt meg tudjuk szokni!* De csak angyal-
tollak kerengtek a súlytalan harangszóval: madaraknak csak
emléke lebeg föl erre a tájra *Fekete űrbe dübörögtük
magunkat isten veletek virágok felhők madarak szférák* Ci-
pője orrával megbökdösött egy ködcsomót »ideje lenne tova-
repülni innen, csak a kiterjedések lettek mások - gondolta -
s valaki lenyelte a repülőterek fölkaró énekét« De
mégsem repült tovább, még elüldögélt egy darab végtelen időre
ott: a többi pedig már igazán - és megoldhatatlan *Itt
fekszik a madár véglegesen kiterjesztett szárnyal* Istenem!

A madár arca helyett

Az eső (és megint egy leit-motiv) hülyére veri a kertet. Az éjszakán átfénylik a lombok neszezése és sötét üregek isszák éhesen a járdáról lefutó vizet. Matt az ég, komikus, ahogy mennydörög, távolról, ahogy, mintha. A nyitott ablakon átbukik. Át a megnyitott mellkason. Átfénylik az éjszakán és át a lombokon. Csatornák zörögnek az iránytalan sötétben, mintha rajtuk keresztül bukdácsolnának lemorzolt kukoricaszemek. Az idegek finoman kinyúlnak a semmiért. Itt minden hazudik. Hát tiszta. És hiába fáj akinek, amiért. Ahogyan és kész a leltár. Csönd lesz mint a valóságban soha. A mindenségben valami mindig neszez - - - csak emléke hangtalan. Kinyújtózom, arcom most egyvonalban az ürességgel. Nézik egymást. Azok. Nem fordulnak felém és húsomban kigyúlnak a fekete máglyák. Énekelnek. Ha szenvedés, meg lehet nevezni; és nem lehet megnevezni : pedig szenvedés. A vár-rom felől közelít hangtalan, illattalan, élettelen. Vár és rázkódik a vonagló ciprusok között - növénymadár. Majd az életet visszaméri rám így a szereposztás és így hiszem el, lehet ha hiába is. Majd rázkódik nélkülem és nélkülem remél. Majd - elmúlik mint kielégületlen vágy oltalmán a szégyen. Olyan egyszerű. Olyan közeli akár a halál. Átbukik, átsugároz. Olyan egyszerű mintha még. Hiányból veszi erejét, roppan kezei között a koponyám. hiányban veszttem el erőm, hogy mégis hiába - csak vonszol reggeltől reggelig. Komoly és tanácstalan akár a lélek. Végtelenített mondatok fejünk fölött. Időzített örökkévalóság. Gödrök telnek meg vérrel. Valaki sötéten sír odakint. Várja a havat. A kivégzőhely fölé magasodó párát. Holdból kikelt férgek lepik el kerek hasát. Zajos ma az ég

A minotauros

(Képmás)

éjjel a telehold a falakra vert
fröcskölt a mész s az irdatlan kövek
itták a sárga permetet
jártam éhségem hajtott előre
fogytak és nőttek a falak a telehold
alatt körben
s egy levelet mégis besodort valahonnan
a szél ide
levél - mennyi erezet! a folyosók

dübörgéssé visszhangozták földre értének
hangtalan neszt
s míg a levelet kerestem verejtékben
fürdött a testem: egyik falon
- akár elefántcsont medalion függött
volna fehér nyakon - a képmás megjelent
keresztben
- - - annyi volt csak amennyi
a teleholdnál látható
arc szeliden hullámozott mint a tó
tükrén az ég ha kavicsal beverik
közeledtem s ő egyre homályosabb
időkbe kezdett beleveszni
már majdnem elértem
mikorra eltűnt eltűnt egészen
és a helyén holtan párállott a semmi
- - - én tudom
őt küldték el értem
sorsom rejtvényéből kivezetni
és homlokom akkor a durva kőbe vertem
míg a vér pirosra festette a holdmart
falat mert megértettem : végig ott állt mögöttem
míg képmását néztem
kezében tartotta a levelet
s a vérrel telt metszett poharat

Kedves mongúz

azok a súrló gyenge fények
melyek megpendítik halkán a hajnali
antennák tünékeny rendszerét a házak fölött
és az egymáson tároló szürkés-fehér egek
alatt
a fények mikor-ha a terasz viaszosvászon
asztalán kávé gőzölög és piros muskátlivirágok
himbálóznak a korai látvány kitelő húsára
varrva
barátaim a részeg szitakötők még békés
kötelékben alszanak nagy vizek homályán
potrohuk
lűket csak és madarak oldják szét a magasság
kötegeit
egy ilyen májusi korahajnali reggelen
elbámultam a hegyek és vizek fölött
és láttam görcsöktől fetrengő vackán a
kedvest
és láttam alvó bűntevők szája szegletén

a tejes mosolyt a lecsorduló éveket
mint zsiradékot edény: fogták fel az éjszaka
megmaradt lapos üregei átláttam magamon
csak az árnyékom mozdult szemközt a falon lassan
akár a kobra húsába vackolódo törtcsontú
mongúz
aki - - s ha behunytam a szemem láttam még
a szembogaramban tüntető vérző fejű világtalan
gyermekeket
és a lányokat akik szakadásig tárt combjaik
közé a halált fogadták a lüktető hideg köveket
melyek lomhán emelkedtek a horizonton s vesztették
vissza meleg súlyukat a falra sűrű repkény futott
fel fel s egy villamos csörömpölve kettészelte a város
légtérét - olyasmi volt ez szinte megértettem
ezek a hajnalok mindent visszaadnak
és mindent összekevernek majd

Nem

[»magának nem fáj? mondja«]

az üvegtermek jégtornászai elharapták a leopoldfüvet
alkonyattájt vasízű a lányok szemérme
tudom és megsúgják a kristályban lakó denevérek
kiskatonák penészedő ágyékán aknamezők érnek
és megérnek meg ám a napon
könnyű csizmái forró ólomban lépnek
tetszik ez magának
ajtókat nyitogat
ez az idő: pontosan ugyanannyi és a négyzete is
: vagy mégsem és mindegy
→az idő torkából szakad a hó (közhely)
és milyen szép és milyen ahogy aláhömpölyög
alázúg
a jégtermek üvegornászai átlengik a kupolákat
át a templomteret a márciust át a harangszót is
ha hajóra lépünk meghajlik alattunk ing a palló
: ússzunk inkább és inogjanak alattunk a vizek
valaki összeadta a halállal magát
! magát a fogaim között tartom ! tudja-e? tartom
itt a hegyekben állva szülnek a felhők
jaj nélkül mint a szobrok a halott kutyák
a téglagyár fölemelkedik a fák fölé néha
és gyémántok záporoznak a felborult csillékből
ilyenkor ránk súlyosak leszünk sírósak ettől
- amikor az aggastyán szájon csókolta kettétörött
arcába kalandor európai ültetett szomorúságot

az idő tor←kából szakad a közhely (hó)

ha teherbe esnék véres hegedűjét elkérnék az akácok
zsákutcában lakik csak néha halad túl azon
amikor nem veszi észre olyankor mindig
s ha lőnek rá füléből előhúzza a falangista vekkereket
átnevet a zöldes számlapon át
? maga nem tud játszani ? a fenébe is ! vagy mi van
muskátlík könyökölnék ki romantikus szemén
míg halad hajának színére vált
ó hol nevelik fel a letolhatatlan nadrágszárakat
komoly cipőket hord beledörög a napsütésbe - elég!
a zenélő maci a háborúból szétlőtt skálával tért haza
hiába és még egyszer hiába onnan oda míg ideért
a férgek a vasak húsát is föl zabálják
az égen hold a holdon 7 kántáló angyal ég
22 habzó égerág
asszonyok térdelnek elébe meztelen lábát megmossák
üres szemgödrükből a vér a vér a combján végig
? mondja maga nem ? komolyan. undorodik tőle
villám hasítja föl a vihar köldökét
errefelé a felhők állva halnak mint a restaurátorok
kik hasadt köpenyük alatt lilomot hordanak

→a hó torkából szakad a közhely (idő)

magához nyúl az izzadt báli kabát
csillárok búsongó fényénél sóhajtván nekiáll
»hegedű a maga teste ó legszebb hangszerem«
kihallja az éjből a rekedt verkliszót
kecsesen legyint
és leül istennek háttal
háttal a mennynek a mennyek visszhangos kapujának
a teremtornászok jégüvegben lóbálják a fejszét
dörögve nő a fű a lábuk között
szabályosan lélegzik bal tüdőt a jobb után
mellét kitakarja kicsit hogy alig de mégis
látható mi kedves a Teremtőnek. talán
a stadion helikopterei felzabálták a kapufákat
tétován mozdul és kezével éppen eléri még
háromszínűt lát a középső fehér
és kétféle fekete a szélső két másik
. milyen nagy a feje. nem igaz? és nincs karja
csak ölelése van csak ölelése
a múlt pávái széttárt farokkal billegdélnek
a kiáltás romjain
akár a terroristák maga szerelmesen gyilkol
a közhely torkából szakad az idő ← (?)
széttárja magát úgy tiltakozik
a gyémántban férgek laknak hozzájuk emeli
éhes száját

Fekete-fehér zsoltár

*„Alaktalan testemet már látták szemeid;
könyvedben minden meg volt írva, a napok is,
melyeket nekem szántál.”*

(Zsolt, 139, 16)

1.

és elmúltak azok a napok az üveggolyó árnya
átgörög a megszédült réten ha múlt időben mondod
: a rétek árnya átjárta az üveggolyók kerengő szégyenét
de magunkról is beszéljünk akár
fázik a számban az üveg és megértem már az éjszakába
meredő kezét mely tartja szorongatja tartja szorongatja
és elejti a semmit
»de ki bízza rá életét sorsát tétovázó perceimre«
»és ki adja testét örökre a bélpoklosnak a húsrá szomjazónak«
ha elmúltak a napok a végső határidő ha ráfeküdt
a fehér hideg Kápolnára
ha a törülközőbe vért töröl a gyönyöréből kibontakozó
átfájduló öl - ha és - - -
miért lennék büszke hogy testemet fölemelted egy
alaktalan éjben és formáltad addig formáltad
míg át nem ívelte aranylón szakadékos életedet
és miért lennék boldog hogy kikapartad a földet a számból
látóvá mostad a szemem s fülemet hozzászoktattad
az örökös hallgatáshoz
- - - így volt megírva minden
a Könyvben így írtak rólam könyvedben sötét betűkkel
neked csak be kellett teljesítened ami
halálodig visszazeng már életedben - - - azt -
és te beteljesítettél mert életed erre volt nekem is
szánva

2.

Már

leírnám szeretkezésünk - múlt időben a lüktetésed
lüktetésedet szeretkezéseinkben - a lihegésed
lihegésedet ahogyan a sikolyban véget ér egyszer - a simogatásod
el nem fáradó simogató kezéd rázkódó ágyékomon
a kezedet - múlt időben a harapásom
részeg válladba derengő halovány harapásom - a szédülésem
szédülésemet ahogy szálló hajadban elfog a félelem
tenyereim és a melleidet -
múlt időben remegő tenyeremben reszkető melleidet - - -
Szeretkezéseinket már megírnám már lenne erőm
időm és erkölcsöm talán
leírnám hasad a makacs ellenállót - múlt időben a csípőd
föllázadt csípődöt ahogy dobálódik fel-alá fehérén fáradatlan
a barna éjszakában - múlt időben a hátad

hátadat melyen szám a magány fényes ízeit halkan
kitanulta - múlt időben sötétlő öled
öledet mely befogad türelmetlenül és visszaad kihúnyva
a halálnak
feneked szimmetriáját a kék árokkal - múlt időben a hajlatod
hajlatodat ahová *alászáll* és párává foszlik az értelem - - -
Szeretkezéseink
ha megírhatnám szeretkezéseinket írnám - múlt időben a combjaid
táruló és összezsapódó ragadozó combjaid
amint derekamra fonódnak kuszán kegyetlenül - múlt időben a lábad
lábadat melyen az érkezés kéklik s a búcsúzás vöröse lassan
földereng - - - múlt időben
lábfejed lábujjaid karod fogad fölém hajoló szádat
és megírnám hasadon combodon a fehérítő szétszórt és kihűlt
magvakat - - - múlt időben a sírásod
és sírásodat írnám meg a lefoszlott boldogtalan albérleti
ágyban - múlt időben a lépteimet
távolodó lépteim melyeket összebújva lucskos rémületben
hallgatunk a szagunkkal megtelt hullámozó meleg homályban
mindig - és múlt időben

3.

Fehér virágokba törülköztünk akkor
áradó szeles idő sörényes koronás éjszaka
lovak patája csattog a vizek fölött
omlik a part ledől az álom zenélő fala
és gyúlnak
szemközt a hegyen komor tüzek
lángos csillagai az Úrnak
a lét üzen és a halál visszaüzen
csontok a földből kifordúlnak
és menetelnek menetelnek hold felé a lelkek
mennek szomorú útjukon a holtak
akik voltak - mert voltak
ölelkezésünkör ágyunk végében álltak
ők tették elénk ételünket
nézték szánkat
fejünk fölül fekete kezük oltotta el a Napot
most mennek fent menetelnek
mi nézzük őket kezünk remeg
és kezünk a fekete párnán ragyog
és te mondd: ments meg Uram mert halott vagyok
és mondom
ments meg Uram engem halottat a bűneim nagyok
de nincs válasz
válasz nincs
zuhognak verik az ablakot a fehér virágok
„emlékszel?” de mozdul a kilincs
és beömlenek szobánkba a fekete lángok

4.

amelyeket nekem szántál a napok
minden amit nekem szántál a napok amelyek meg voltak írva
könyvedben alaktalan testem és a napok
lásd elgörögnek s nem tudom marad-e majd méltó csönd
utánuk
testem - ki gyönyöröd nélkül alaktalan immár - hasonlít
hozzám de ne hidd hogy én vagyok - ő soha nem soha már
én elindultam tőled el régen és ne tudd te sem merre járok
most
honnan szólok és kiknek a keze csukja le a szemem
amikor senki sem akarja már magába fogadni húsomat
vacogtat az idő
amikor vissza kell térnem oda a nemlétbe
amikor a tekintetedből kivész a testem arany- emléke
amikor már sem alaktalanul sem gögös-útált alakomban
nem lehetek jelen neked
már tudom : a szerelem jelenlét
és egyszerűbb a halálnál mint hogy meghal valaki csupán
és az élet is annál
mint valaki létezik *mindörökre* valaki másnak
a napok melyeket nekem szántál *elmúltanak*
a napok melyeken testem formát kapott és kilépett a sötétből
életre szánva - elmúlt és *elmúltanak*
most nem vagyok senki
és semmi : nem több egy kupac élettelen céltalan anyagnál
párálló emléknél a szerelmeket tördelő idegen szélben
a csontokat sikáló huzatos dermesztő idegen homályban

5.

Mint éhes száj ha szélbe harap
emléked! fogaim között tartalak
és árad a hold és zöld vizek alatt
fájdalmukban ordítanak a lágy halak
könyörögtem valaha hozzád elhagytalak
lelkemben - homály tömbjei inganak
fölöttemfölöttem törékeny lány-asszony alak
törékenyfölöttem asszony-lány alak
homály zöld-ezüst tömbjei inganak
elhagytalak lelkemben valaha elhagytalak
könyörögtek éretted lágyhúsú halak
fájdalmában ordít áradó vizek alatt
a zöld hold - fogaim között tartalak
emlék! és az éhes szél most szájba harap

6.

Majd megbocsátasz nekem s a Te bűneidet
bennem majd magadnak megbocsátod
Ragyogás lesz a Kis Fehér Kápolnában
adakozó lesz a tested és dús az öled
és a halálom lesz ott akkor a halálod
majd megbocsátasz nekem ahogy bűneid megbocsátod
magadnak bennem -- az ablakon túl meglátod
elzuhanó árnyamat és a te magad árnyát
és zuhansz velem zuhansz ahogy a szárnyát-
törött madár hull alá ágáról leverve
kinek a gyönyörűsége ez a halál? s kinek a szerelme
ez az időbe rohadó lélek
félek késő lesz mire megértem - - - majd megbocsátasz
nekem s a Te bűneid is megbocsátja valaki értem

7.

amit adott a kezéd - visszavette
mindegy. te élsz engem megítélnek. nem
tart sokáig semmit se félj. éjszakánként kivet
az ágy és földet hányok mert már a föld
fojtogat. meg ne alázz azzal hogy féltesz. egyedül
akarom intézni sorsomat. *egyedüled*. béke ez nekem a
nyomorúság mellett. béke és háború. most a tavasz
zöld hadai menetelnek erdőimen. nézem őket
és megüt a bánat: nincs semmi mögöttem. nincs ami
előttem van. (*befogad és kitaszít a világ*) nincs semmi
utánam. hogy legyek nélküled magam!
alaktalan testemet látják már szemeim

könyvedben minden meg van írva

a napok melyeket nekem szántál - azok is

Szélvilág

*„Mély álmom fog el arra a gondolatra, hogy
nagyon szeretem magát...”*

J.A.

1.

... s már alszom már alszom is talán
és férgek ringatózzák körbe ezt az álmod és
mintha húsom rohadna: édes csókjaikkal
tapadnak rám a lüktetve zabáló férgek Milyen
idő hozta rám a bajt milyen idő gyilkol nyavalyákkal
milyen idő hamvasztja el agyamban a tükröket a tükrök
megoldhatatlan rendszerét És sasok szárnyát azokét
miért falják fel a lángok ott fent ott fenn a csúcsok
fölötti smaragd mezőkön
- - - - Smederevóban
utcákat faltam Lahtiban gyomron rúgott a
magány Varsóban fáztam és hiába takartak vissza a gyermekkorig -
és már Budapesten is vérebeikkel környékez az idő Pedig
én akartam megírni a szerelmesverseket melyekben önmagára
tekint vissza a jövő század és én akartam megírni
mindent magáról de maga titok de maga nincs - - - maga
a század legnagyobb hiánya és mi ketten sem vagyunk ma
már - - - ahogy a nulla szorzata a végtelennel is semmi
- talán: mert nem tudom A levegő ferdén zuhanó
rétegei között jár a halál - a világról lehet csak ennyi
mondandóm maradt és látom a halált : én látom
Ha lehetne és ha lenne magáról írnám az összes
s és látom a halált : én látom
Ha lehetne és ha lenne magáról írnám az összes
szerelmet
az összes lebegő fehér zsoltárt és mit törődnék a marakodókkal
szám teli lenne füvel sárga virággal lenne teli a szám

2.

Most harapom keserű nyálam
és homlokom támasztom a szélnek
most az éjszakában kiáltó madár fájdalmát hallgatom
ahogy száll s a sötét szédítő síkjaihoz verődik
és hull a vére záporozik a halott tájra vissza
és nem fárad soha csak halálon túl is verődik
keserű nyálam harapdálja most a nyelvem
és nem írhatok annak akinek írnék: magának - és nem
szerethetem mert nincs maga és úgy képzelem hogy
én sem vagyok már soha „soha már”
(egy fűszál alkonyában lengett el az élet
testtelenül valamikor - - - talán
vagy egy hóesésben kimerült elmaradt minden
ami hátra lehetett volna még nekem)
- - - - - és a lélek
vonszolja tovább a testet a közömbös elrohadt szürke tájban
tovább egyre tovább

3.

(Mély álmom fog el de
ne kérdezze mik ezek az álmok mert
minden álmom mögül a semmi vigyorog elő
és nincs karom és nincsen lábam és az sincs akkor
felvágott hasamból párálló szerveim lebegnek elő
a kígyózó belek és a rángatózó lüktető szív ökle
a megfeketült tüdő és az alkoholtól elgyötört
máj az elszánt vesék és a szétszakadozott ócska gyomor
is közöttük lebeg még - - -
és mint boncolás után a halott ember agya kéken
véresen verődik mocskos kőhöz forró velőm
: fejbőröm a megőszült hajcsomókkal leválik rólam
megőszül a tekintetem amíg nézem
mert látom a húsomat átszakító durva csontokat
idegeimet ahogy a kín csillagaiként lökődnek szanaszét
széthullott rögzös díszletek közé Fémes porba
merül el rémült sikolytásom is nyomtalanul)

4.

Magasan élek és egyedül élek a smaragdmezőkön
túli szélvilágban
és nincs már hozzám ösvény sem
csak maga van aki nincs maga aki lehetne és maga
is egyedül -
áll a kelő Napban - - - vagy hasára szorított kézzel fekszik
a hideg Kápolnában mint akinek méhébe Krisztus helyett

halálos követ ültetett az idő - - - lát
lát engem és kezét védekezőn emeli az arca elé a szeme
elé hogy ne lásson többé senki engemet Mondja el
kinek az emléke szomjazik magára és miféle rendelés
hogy én a szerelmet is csak halállal átítatódva vágyom
mitől lettem
ridegebb lélek mint a kőcsizmában lépő kopogtató Vendég - - -
áll az időben jár a nincs-időben kínokkal
sápadt feje körül
mély álmra várok de *álomtalan vergődöm* a szélvilágban
s a kéz az ég mozsarában rendületlenül törí a
csillagokat fejem felett

5.

Nagyon szeretem magát mert szeretni
mindig kell valakit egészen különben kirohad
fejünk alól a margarétás vánkos
és arcaink hasonlókká lesznek a repedezett kőhöz melyet
rosszkedvében vetett halott csúcsok közé az Isten
fogja meg kezével a kezét! s mondja „a Te kezed a másik”
ahogy én mondom „nincs már kezem” „nincs már időm”
„nincsen már tekintetem amely még meglátná magam”
és kongó üres éjszakában csak a megférgesedett földet
bámulom
csak a megrühesedett égbe mered gyulladt szemem
de maga lesz és eljön egészen valakinek
szánokat küld sírásáért a téli Isten és valaki hajában a keze
örökre hazatalál
már alszom s már alszom is talán álmok Kék
és felébredni csak a halálon túl akarok megint
bár mindegy - - -
csak vagyok s nem várok semmire a dermedt szélvilágban
mert ahogy a hajnal sem jön el többé nem jön el a szenvedésemet
megváltó óra: az idő méhébe fulladt talán
még emlékezem léptek zajára de tudom
: őket is fölfalja a vörös csuklyában bolyongó
jövő

A fehér bölény

1.

Fehér bölény csatangol a tájon
nyomában kifordított csontok föltépett
verőerek
bömböl és futtában fröcsköli szét ondóját a földön
bűzlik a hajnal tőle a hajnalunk
Mit vétettem Uram ? hogy itt fekszem
széttiportan az éjszakában kimeredt szemmel
orromban a bűzével már mindörökre
Karácsonytalan hidegben kitépett karú
gyermekek táncolnak el tőlem

2.

Felriadtam
Az idő hajnal felé járt
szobámig felhallatszott a fehér bölény
lihegése fájt mint néha nyilallt és támadott
Feküdtem fejemen paplan párna
nyöszörögtem verejtékben ázva a koszízú
derengésben
agyamon lucskos fehérenemű loccsant
rázkódtam emlékeimmal ébren megalázva
emlékeimmal holtan
És ordított már a bűzös állat
pofája ágyéka habzott - bagzott az elvadult
állat bagzott bagzott
Reggel a fény lekaszált nyakamról a fejem
Egyedül voltam és motyogtam gyámoltalan
»emlékezem ! jaj, emlékezem«

3.

A bölény hátulról támadt
nem érezhettem a szagát: szembe fújt a
szél
Zuhantamban elsuhanó arcot láttam
s az állat sötéten lóduló fegyverét
Azután semmi
Ugyanott ébredtem csak máshol
Távolabb fehér kesztyűs pincérek fejték
a bölény fölös spermáját ezüst tálba
Semmi sem volt már épem
s az asszony sem volt többé a képen
mit bevert szemem az agyamra vert
Csak annyit akartam valaki megtörüljön
mások lucskától voltam mocskos akkor

Hajókürtöt hallottam »ez tán a tenger«
De csak vadászok és
kopók nyalják fel kövekről a vért
A három pincér egyszerre emeli le
undoromról a fényes fedőket
»ez tán a tenger« nem volt időm
elbúcsúzni sem tőled

4.

Ma már a tükrömet is összetörte
a bölény
Vihogott hogy elvette tőlem az arcom látványát is
A hús lanyhuló kötegeit nézhettem még utoljára
s a szemgolyók helyén a véres üregeket
A férgek csak később hogy már sikoltani
se - - -
»Vágyaim tőlem már visszavegyétek, !«
Kis szarkupacotokat mással tapostassátok szét
legalább

5.

Mióta itt él a fehér bölény
én nem élhetek itt
Elvette mindenemet és megalázott
»Ne sírj kis szerencsétlen, mindez nem igaz«
A sarokból figyelem magamat azóta
számból kilógnak a drótok
beleim meztelen köveken tekergőznek
nem nyitja rám az ajtót senki
társam nincs a hírek elkerülnek
a falból néha előjönnek a férgek
plafonról az árnyak leválnak
életem legjobb vacsoráján saját húsomat
zabálom

6.

Emlékem mint a napraforgók alkonyatba
hajlik
A bölény ma nyugodni hagyott csak
gonosan hevert és figyelt vörös szemével
Próbáltam összerakni magam - már semmi
semmihez nem passzol bennem vettem riadtan
észre
Vissza kéne kúszni vérző hassal az enyéimhez
de kik ők ha nem azok akik voltak

Ismerős nőt látok dús ölében fekete ragyogás
mozdulnék hozzá tönkreverten
de már duzzadt herékkel nedves remegő
falloszával fölötte ágaskodik az állat

7.

Ez a dög megint a szobámban járt
mikor nem voltam itthon
Most is érzem a bűzét agresszív ondószagát
volt itt és itt hagyja a szagait mindenütt
a földön is hever egy összerágott
kézirat az íróasztalon száradó trágya
lepedőmön szárnyomok és szőrök szőrök
A párnám ragad a nyálától lifeg széjjeltépve
pálinkám szétlocsolva az üveg összetörve a földön
s a függönybe is beleégett a rohadt árnya
Átjár rajtam mióta eltiport gyötör
s hogy tovább gyötörhessen még nem öl meg

Késik a halott

I.

A fal repedéseiből előbújnak a
szögek. A képmás saját árnyékán
lebeg: egy kékeszöld toll végőrái
ezek, madaré lehetett nyilván,
ragadozóé talán. Hangok, melyek a
fal rétegeiben megüledtek, azok a
hangok, már nincsenek kinek és már
nincsenek ismerőseik. A habarcs
kiegyenesített hullámain átszólnak,
hallatszik, ahogy a téglák
pórusaiban emléküket neszez. A télnek
nincs ábrázolatja, a vitorlák sem
felejtik el a tengereket, noha
zsákok csak már, babnak és
krumplinak valók. A tengereket.
Gerendák lassú ívei alatt szárad a
dohány, foszlott szántóföldek
lélegeznek az ablakon túl. Két ember
tolat háttal a tájba, lepedőt
hoznak. Foltos nadrágját az egyiknek
eléri a fénycsík. Színezi és
összevarrja. Varjak lebbszarnak a
látványon keresztbe, tornyokon
ültek, tornyokon ülnek majd megint.

Előbb még a lebbenés, lyukak a fény
testén, üres hiányjelek, nyelvükön
kiáltás szárad. Tanácstalanul
toporognak, tekintetükben a
reggeliző bicska hideg fénye.
Füstölt szalonna vöröshagymával,
kakaó a deci pálinka után. Kiköpnek,
ahogy nem találnak senkit. Belépnek,
csikordul a padló bakkancsuk alatt.
Leemelik a sapkáikat. Mennyi alázat
és béke egyetlen leemelésben! Nézik
a falban a sok szöget. A saját
árnyékán lebegő képmást nézik. A
hangokat hallgatják, a téglák
pórusaiban neszező emlékezést. Csak
azután lépnek bátortalanul beljebb.
Torkukat köszörülik, rá-rápillantanak
egymásra. Bakkancsuk orrával
bökdösik a lentebb ereszkedett
árnyakat. Az ágy üres. Tengerre kapó
vitorla árnyéka táncol a sarokba
leszórt krumplihalom fölött a falon.

II.

Tengerre kapó vitorla árnyéka táncol a
sarokba leszórt krumplihalom fölött a
falon. Üres az ágy, késik a halott.
Bakkancsuk orrával bökdösik a lentebb
ereszkedett árnyakat. Torkukat köszörülik
és rá-rápillantanak egymásra. Csak azután
lépnek bátortalanul beljebb. A hangokat
hallgatják, a téglák pórusaiban neszező
emlékezést. A saját árnyékán lebegő
képmást nézik. Nézik a falban a sok
szöget. Mennyi alázat és béke egyetlen
leemelésben ! Leemelik a sapkáikat.
Belépnek, csikordul a padló bakkancsuk
alatt. Kiköpnek, ahogy nem találnak
semmit. Füstölt szalonna vöröshagymával,
kakaó a deci pálinka után. Tanácstalanul
toporognak, tekintetükben a reggeliző
bicska hideg fénye. Előbb még a lebbenés,
lyukak a fény testén, üres hiányjelek,
nyelvükön kiáltás szárad. Varjak
lebbennek a látványon keresztül,
tornyokon ültek, tornyokon ülnek majd
megint. Színezi és összevarrja. Foltos
nadrágját az egyiknek eléri a fénycsík.

Két ember tolat háttal a tájba. Lepedőt
hoznak. Gerendák lassú ívei alatt szárad
a dohány, koszlott szántóföldek
lélegeznek az ablakon túl. A télnek nincs
ábrázolatja, a vitorlák sem felejtik el a
tengereket. A habarcs kiegyenesített
hullámain átszólnak, hallatszik, ahogy a
téglák pórusaiban emléük neszez. Hangok,
melyek a fal rétegeiben megüledtek,
azok a hangok, már nincsenek kinek és már
nincsenek ismerőseik. Egy kékeszöld toll
végőrai ezek, madaré lehetett, nyilván
ragadozóé. Talán. A képmás saját árnyékán
lebeg: a fal repedéseiből előbújnak a
szögek

Toronto, 1990. szeptember 7-én

Kívül

Egyre rosszabb volt a lelkiismeretem,
egyre nyomorultabbnak, valóságos szörnyetegnek
éreztem magam. Mert mindenki változott. És
mindenkinek sikerült eszmét fordítania. A
legveszettebbül csaholó kutyák álltak be
az üldözöttek kórusába. És már ellenem
védik azokat, akikkel együtt voltam. Már
ők vannak velük, az üldözőik. Nyájak
verbuválódnak és falkák csatangolnak a
kifosztott tájon. Aki egyedül van, csak a
pusztulással számol. A sajátjával. De
szeretnék valakié lenni. Csak más az emlé-
kezetem. Nem tudok rugalmasan felejteni. El-
dobált címerek között botladozom. Kitüntetésektől
roskadoznak az utcai szemetesek: látom. Ha ők
szembe jönnek átsompolygok a túloldalra. Nem
»rossz szándékkal«, nem »büntudattal«, meg-
szégyenülve megyek. Ijesztenek az egyformára
generálozott lelkek - azonos mezben a *volt*
kis-nagy-hóhér és a *volt* kis-nagy-áldozat. Azonos
a dübörgésük és a hangjuk és a bőrük mind
azonosabb. Sajnos sohasem lesz belőlem orrszarvú
: már nem tudok átalakulni

Európa felé

vodka tonikkal. a stewardessek fölém domborodó melle ahogy az italt a poharamba töltik. a gép szárnya később ahogy kínlódik a légköri viharban és megint a stewardessek vértelen arca ahogy a falakról lelógó övekbe bújnak. alattunk az óceán bár az áthatolhatatlan sötétben akármi lehetne odalent. Akármi azért mégse. nem lehetne budapest és nem lehetne a házam se a tetőtéri ablakból nem láthatnám magamat ahogy fölöttem szállok s lenézek magamra egy pan am gép ablakából. fölöttem a viharban. zuhanunk sikoltás újsághír - talán. könnyek a gyermekek arcán. és talán még más könnyek is. azután a tenger mindörökre. a végtelen felé araszoló perspektívát nagyobb adag vodka készítheti csak megtorpanásra. két út és mindkettő **még mindig**. a vodka és mint keleteurópai metafora a vodka. legfeljebb veresborok. ha van. ha van. nincs mindig. és nem mindig a legmegfelelőbb. de nekünk jó - mondjuk és nekünk jó mert mi itt élünk. nem mindig a repülőn a dolgok fölött. egy repülőn különben sem lehet élni. itt lent. és egyre lejjebb. megteszi az olcsó literes vörösborok. és hasonlóan a kalandjaink az örömeink. hasonlóképpen - mondhatnánk pontosabban. a gép szárnya ráng akár a sebet kapott madaré. a félelem lassan költözik be kihűlt ruhánk alá. alul viseljük. alsó ing helyett is azt. mögöttünk amerika a fekete szájharmonikás roppant szájából előhúzza. húzza elő magát is onnan. onnan a chicagóban vetkező vékony fekete kurvát. s belefértek még a felhőkarcolók. oda mind befértek *a szájharmonika csak később. most még a vihar. a repülőtérig* tart lelki mentelmi jogom. onnan vissza és szürke és aprócska. mondhatnánk kicsinyes. ezen a térfélen kicsi a vihar is. inkább koszol manapság mint tisztít. onnan vissza. oldalirányok nincsenek. a taxi majd a san marco utcán fordul be. eső szemerkél (fog szemerkélni) és égve maradtak (fognak maradni) éjjelről a villanyok. falakon por és szürke árnyalat. a legtisztább színeken is. a szárnyak csapkodása megszokható. megszerethető. a szörnyek csipkedése nem. vagy nem annyira. letakarnak mielőtt kihülne a testem. a világ mielőtt kihülne letakarnak őhelyette. a tanácstalanság mint létforma megszokható. akár a csapkodás. akár a félelem. akár hogy valójában csak hasonlatokban létezünk. azonosításunk lehetetlen. **akár**. azonosításuk. a felszállás a legnehezebb. mondják a pilóták. a leszállás a legnehezebb. mondják még a pilóták. meg az. fönt lenni nem úgy nem gond nem téma. de hogyan föl. lefelé már elég a zuhanás is. a sikoly s a gyermekek arcán a könnyek. a lefelére már van gyakorlat elég. keleten a halvány fénycsík megjelen. még nincs tisztázva ez a virradat. kinek az alkonya. parazsat zabál a horizont talán. ínnyben ez a sercegés. mondják a pilóták a jövő elkerülhető. csak se föl. csak se le. fönn lenni eleje és vége nélkül. elejétől a végéig. a terv egyszerű. vodka tonikkal a légköri viharban. a monitoron nyár és szikrázó fogsorok. tömés alatt perceg a fájdalmas ideg. ahol hajnalodik ahol alkonyul.

virágaim várnak szerelmeimvirágok. legalábbszobányi jólétben
megdöglenni. legalább ott. közeledés soha így nem riaszt. ott.
kaliforniában a nyár. torontóban a medence. medencéjében gyermek
úszkál. vérben fürdik a gyermek. e kép most felkavar. a taxi a
san marco utcán fordul majd balra. körülöttem járnak és idegenek.
körülni próbálom de kicsúszik. nem is rés ez már. minden
ömlik kifelé csak a formán nem marad fenn. épp. a gép szárnya leng
ahogy. vodka tonikkal és a stewardessek. keleten a fénycsík
széttérül. fényözön már és iránytalan. csak később a hullák a
tankok a fegyverek. majdnem kimondható: hazamenni. valami tart és
taszít. is talán. syracuse tornyai közt a szél. huzatban ázó
hangszerek. szólítani de nem felel. az úr ott ült tudode dali
asztalánál. az ő. ott állt. levest mer és az anyagot a kanál
áteszeszi. lehajol a darázshoz a fűbe. márványon a darázs
átrepül. még lengenek a szárnyak. ha elérjük angliát minden hiába
volt. visszakapja ráncait az arc. nem lehet repülőn leélni. nem
indulni. nem érkezni. fönnmaradni és úgy mindörökre. vagy lent az
óceán. vagy fent a mennybolt. hidegség járja át: persze hogy
nincs mindörökre. némi gyakorlással eltanulható még az
iránytalan. a nap majd nem kel föl sehol. a taxi befordul és
valaminek vége. el se kezdődött. nincs sajnálni mit miért. majd
és anglia fényei lent. welcome és más egyéb

Approximációk

*„Hamarosan
félrelökött, lekörözött,
korán vagy későn meghalt alak leszel,
kit úgy emlegetnek, mint egy énekesnőt
kinek a szopránja megkopott.”*

(G. Benn)

1.

Emléked árnyéka leng a délutánban.

2.

A szél vállához vert egy
levelet. Felkiáltott. Honnan
ennyi súly, ekkora nehézség
egy levélben, hogy fájdalmat
okozzon, ősz tájban, így, mikor
kifáradt lélekkel ácsorognak a
toronyok a megsűrűsödött levegőben,
honnan, honnan?
Talán rátaposott, hallotta,
ahogy reccsen talpa alatt valami,
akár a gerinc, akár a héjáig

lerágott dinnye, akár a fejszébe
csapódó koponya.
Kérdéseket válaszolt meg, mikor
nem értette a dolgok
grammatikáját, botorkált
jelentések és következmények
homályos szegletein. Írni kell...
s *inni* - nyögdécselte,
mielőtt végleg hátat fordított
volna a nagyképű és végső soron
szomorú esztétikáknak... legalább
egy közhely

3.

Mintha őt látta volna -
fekete kabátban a vörössesszőke
az aluljáró iszapjában,
előtte mintás zoknik a tarka
délelőttben,
turkál, hosszú ujjai
kényesen hajtogatják az olcsó
vackokat, ujjai, melyek egykoron...
Mocskos város, ócska évszakok.
Villamos, szitáló emlékek
a képen. Korom

4.

Valamikor hagyományai
voltak. Hajáért nyúlt, s nem
húzódott el tőle. Vékony, alig
több, mint a csontjaira
rétegződött gyönyör.
Szájában laknak, alig mozduló
szájában a hangszerek.
Kuporog a melegében, eszébe
sem jut, hogy integessen a
századoknak. Férfi, lehet
hát szerény. Nézi őket, ismétlődő
egzisztenciális pillanatok -
egyszerre látja őket mind.
A nőket. Majd megint emez,
a vékony, ahogy takarót húz
részeg teste fölé. Riadt gyermek,
ki teli étellel játszik. Romok,
párolgó csöddök, tükrök,
s a tükrökben, ahogy távolodik, el
mindenfelé

5.

Menekül, így érik utol
a tények. Az élet apróságai.
A szarba mártott délutáni
kekszek. Az árnyékán tűnődik.
Lehet, hogy az fontosabb. Nem
válthat át egyes szám
első személyre, zavarba ejtő,
hogy minden csak mintha. És
ennél is pontatlanabb. A mintha
minthája.
A mintha mintája.
Ebben a játékban valamire
ráért, ami pontosíthatta
volna azt. *Rovararcú kis antihímek*
lihegték szét körülötte a delet.
Kurvák, akik még csak nem is
élvezik. S a Nap, ahogy a
legtetején az égnek. Hasába húzza
fel térdeit, ez már
a magány gravitációja.

6.

A ragacsos délelőttben
üzekedő szarvasbogarak.
Néhány telefon, mely
meggyőzi, a világ nem
romlott, csak gyáva.
S a lány, s a lány megadás
fragmentumai. Hanyatt
hever, a plafon megnyílik és
összezárul. Közben csak
ő cserélt helyet

7.

A megalázottak
tekintetében lakik ennyi
fényes bogár! Forgolódnak,
mindegyik mozdulatuk meztelen.
Szégyenlős és szemérmetlen tehát.
Akarom, hogy eltemessenek!
Táncolnak, előre tartott
tenyerükbe pénz hull, sokáig
visszhangzanak a csörrenések.
A hullás visszhangjai

8.

Közelébb vackolódott.
A hajnal, akár a megőszült
csokoládémáz, az
ablakon csorgott lefelé. Ez a lassú
visszavonulás sem zavarta most.
Nézte, visszafojtva a lélegzetét
(túlnyert kamasz tapad az ismerős
üvegre így) ahogy
álmában fölhúzza az egyik lábát,
meztelen combja kiszolgáltatottá
teszi, és a szarvasbogarak, és
védtelenül előbuggyanó szemérme,
nézte, aki elébe nyílt pár órával
előbb és teljesen lefoglalták
a nézés régóta nem ízlelt
zavartalan részletei és az
arcába szuszogó alvó arc,
közvetlen közélről a
lélegző pórusok, a szája
sarkában a nyál apró, szárazfehér
foltja, az övé is lehetne, ahogy
(hogyan) csókolta éjjel -
egyszerre egyszerű lett minden
és vidám és megértett mindent
végül.
Benne akart lenni megint, a
lelkébe beleszeretkezni
magát. Oda, a szarvasbogarak közé

9.

A kérdés
akármerről közelítse is,
megválaszolhatatlan. Azért
forgolódott még, neveket és
különféle jelentéseket illesztett
hozzá, ám a részletek sem
válaszoltak. Árulás történt itt,
gondolta komoran, s előpergette
a lehetséges összeesküvők
névsorát.
A konzekvencia levonásához - mily
magyar (mély-magyar?) szokásrendek
egy üveg pálinkát is elhasznált fel. De
nem, ha a dolog részleteiben sem,
akkor nem ennyire... Mintha a
grammatika fellazulása enyhe

bűntudattal és nagyon sok levegővel
járna. A penge lassan hatolt előre
a húsban. De lehet, csak a felületeket
vágta. A jajgatás mindenestre
valóságosnak hatott

10.

A háborúról ír,
előtte kávé, veresbor mellette,
s hallja a puskaropogást. Gubanc,
ahogy könnyedén ajánlja fel az életét,
oldalt magyaráz, ott ülhet
valaki, az is lehet, ott ült,
amikor még nem voltak készen
a válaszok. Az élet válaszai
következtek el. Nem a halálhoz,
az aknákhöz viszonyul a halandó
és ez nehéz. A bátorság nem más,
mint a naivitás tértnyerése.
Üvegszilánkok - levelek a fájdalom
ágain

11.

Ahogy a folyó lassan,
a Duna, lefelé hordja az
iszapot, ágakat, ahogy a
hidak alatt megsűrűdik a homály.
Ballag a víz fölött, kifáradt
teste előredől, támaszt keres a
szürkület szétmozduló rétegei között.
A szájában alvadó mondat, az
arcába akadó tekintetek, a
véletlenül megrúgott, alápergő
kövek.
Azután éjszaka, a megszokott
mozdulatokkal. Pedig ekkorra
üveg a teste és minden
megérintő gesztus reménytelen,
hiszen mind bemocskolja, mert
megalázza mind

12.

Egyedül táncol, józan és
lehetetlen. Mint a veréb,
aki átült a szemközti ágra

13.

Hagyta magát. Kristálypoharak
mélyén folyadék-rianás - csak azt
szeretné tudni, hány szó
választja el a hallgatástól.
Az anyag percegését
hallotta meg. E hirtelen közelség
először megzavarta, a tudatos
visszavonulást csak később kezdte el.
Az anyag percegése miatt.
Vagy tovább.
Gyomrába húzott térddel nézi
a porondot, a nyüzsgő rovarházat,
a rovarok kártékony áradását.
A kis belezők nagy évada
ez. *Oly korban féltem én*
erre persze elszégyelli magát. Ki-
mondta, most lehajtja a fejét. Aszpikba
dermedt légy - a lét kocsonyás anyaga
őrzi a szárnyak finom remegését

14.

A reggeli szürkesség, a
híd fölött kelő Nap, valami
játék folyik vele, emelkedésében
rajzolódnak ki a zuhanása. A hídon
egyszer ott fog állni, válla fölött
kel fel majd a Nap, inge belerebben
a puszta légbe, száján rejtelmes mosoly,
játszik. Addig csak görnyedten, nap mint nap
a városon át, át az életén. Odapillant,
sóhajt és elkeveredik

Pontos vesszők

Egyre kopottabb kiállítási tárgy a táj
homályos vitrinében; dohszag kereng, hullaház
ez a vitrin, börtön a nyúlós homály; a lepergett
zománc alól előtűnnek az anyag húsába dermedt
nagy zöld legyek **(ne engeddd, hogy nagy zöld legyek)**
és előtűnnek és eltűnnek az anyag húsábólba; ott a
homály utolérhetetlen neszezésében a tárgy; tárgyban a börtön
a dohszag a vitrin a hullaház; benne hogy kitöltse
s távlatát adjá, megölje belülről, haladva kifelé
: rajta át; moccan óvatosan, szinte nem is moccanás -
érintés csak, alig koccannak össze a súlyok; derengés
a tárgy akarata, lebeg a vázák fölött, jelenés könnye
, pereg; benne még a madár zuhanása is - - - így
a tárgy átmenetileg a madárba költözik; költözött
miközben marad és csorbaságát az üveg fölveszi; és
kilakoltatja a madár **(ne engeddd a madárnak, hogy
kilakoltassa)** őt is a madár; a tárgy hűvös és senkié
hát nincsen bánata; meredélyre lát rá, bárány gőzölög
a mélyben; a bárány forró vére; senkié, tehát lakatlan -
emlékezik és kiszolgáltatott; ha szólítanak, kié lenne
a hallgatása; kié a meredély, az ezüstbe vágó sikoly; elő-
és visszatűnnek a zománc lepergése alól; kopott villamos
: ősz csikorog keresztül az erdőn; csenget és belehalnak
a fák; áll és hanyatt fekszik közben; lágy akár a nők
és irgalmatlan, mintha végre megértené; mintha nem
is értené már; ködben lép és ott álldogál tovább; morzsolja
szakállát a köd; nem emlékezik; elvéti, mikor lett
tárgy, mikor lett az, a másik **(ne engeddd, hogy az legyek, a
másik)**; lehet más is, aminek hinni lehetne; lehetne ember
még, noha tárgy már; kitépi a növényt de nincs gyökere - - -
létbe szúrva áll

Csödeljárás

A fő téren, padon, keresztbe vetett lábbal. Repülő
nyargal a házakkal körülkeretezett égen, keresztül,
kutyákat sétáltatnak, őszi leveleket sodor
a kockaköveken a, pár órája a magyar köztársaságot
a, egy ember 1 padon, és bitangul hülyén néz ki
ott, keresztbetett lábbal, ahogy ír, ahogy ír arról,
hogy már nem ír. Ölébe eresztve fekete műbőrökötéses,
határidőnaplón felirat, egyszerű, csak így: 89.

Mi

baja, kérdezhetné meg valaki, de és mert nem kérdezi
senki, ő pedig, mert úgy ír, hogy nem-írva már,
képtelen rögzíteni a maga baját. E bajt, úgylehet,

soha nem tudhatjuk meg. Szerelmespár vonszolódik
által a tér magas csarnokán, közszemérmes hangos szisz-
zenések feléjük nyálnak, be a lány szoknyája alá, öreg
-ember tol olasz gyermekkocsit az alkonyat felé. Köz-
éledez, a jog ahogyan, illeti.

Ma zászló, lyukas címer,
selymen, vásznon, pirosfehérvörös alapképlet, kutyásokat
vonszolnak egyre át sétájukat és szükségüket végző
csorgó ebek, át a téren át meg át, százezrek vonulnak
épp egy másik kerület ugyanezen óráján, hol győzött a
népakarat, a fehér kéz, a bilincses ember, a múlt, az
igazság, Mátyás királyig felmenően, lemenően és vissza,
országos-nagy éljenzésben, vonulásban, történelmi gyer-
tyásmenetek és gyertyásmenők évadában ül csak a padon,
mintha oda lenne nőve, és arról ír, megpróbál arról,
hogyan nem.

Gőgös és gyámoltalan, így, gyámoltalan, bár
megérdemli, hogy ott üljön egyetlen kurva metafora
nélkül, életben tartó korsó sör nélkül (bagzó jéggel
a tetején), nélkül, csak üljön, zsebe is üres legyen,
lábát is keresztbe vesse, gondolja nyugodtan, valakit
mégiscsak gyilkol ez az idő, is, valakit, akárhogy
csúrrjuk-csavarjuk, az egyre kisebb kicsik nagy hősi
idején, helye neki nincsen ott.

Közöttük azért mégse,
akik voltak valaha neki és társszerűen. Kik nem kellenek
és akiknek nem kell ő. Lassan nekilát a felszámolásnak.
De nem látjuk ezt, nem jól látjuk, takar egy őszi szita-
kötő lüktető szárnya. Akár szép is lehetne a kép, ahogy
rögzülne így, szitakötővel a padra szegezett ember, így
akár, amikor végre felépült a rend ő leépült végtelenül,
legalább részeg lenne, vagy bekapott volna valamennyi
füvet, de nem. Csak az önsajnálat enyhe és érthető pírja,
pók kezdi meg hálóját, a feszítés egyik pontja a tér
fölé dermedt repülő, tolla daniel hechter, a tönkre-
menésben is adni próbál. Magára.

Ami másnak történelem,
neki emlék, behatolt egy nőbe egykoron, először, a
lelkéig beleszeretkezett akkor, először a nőbe, lehet
kint hideg tankok, lőtt karú kockás ing, leng akasztott
ember az ágon, lehet felszedett utcakő az ágy lába,
vagy csak szőnyegen gördül egymásra a két forró kis
állat, a történelmet ahogy átliehegik pattanásig feszített
gyönyörű gerinccel - - - most ezt sincs hová tennie. Lám.
Fűcsomó alól hangya emelkedik, szájában eper, szájában
véres rongycsomó, ekkora hangya nincs is, tudja, de miért
emelkedik akkor, olyan nagyon.

Ha ezzel az emlékekkel
leszámol. A toll fürgén tapos a határidőnapló belén,

boldog örömmel írja meg saját pusztulását. Vér a kis fehér kápolnában, a szentek arca szöggel általverve, ruhájuk sárralésvérrel befröcskölve. Köpések emléke. Hangok gyűrődnek vissza az éjszaka drapériái alá. Oda nem, az ablakra hold ül, mint a legvacakabb regényben. A hold akkor is ott van, na! És ágaskodásukba merevedett lovak a szekrény tetején. Combjai közé fájdalmat szorít, hozzá vissza még hogyan: nem!

Keresztül,

akár a szomjas kutyák. A pad már-már kellemetlen, túl modoros egy élet térvesztéséhez. Nincskitalálva díszlet. Néz a szitakötő, vagy csak a szárnylűktetés belőle is, igazabb, mihez képest, bár igazabb feltétlenül, a pók hálóján remeg a törvény. Himnuszt kavar falevelek közé a huzat, forognak részegen a csámpás köveken. A boldogabb kor eljövend. Az ember ott, paddal együtt már elviselhető, végiggurul a daniel hechter a zezugos kis utcákon és beleloccsan vidáman a dunába. Utána vízgyűrű, utána az elsimulás, utána a csend. Elvihető a pad, a rajta felejtett fekete bőrkötéses határidőnaplóval együtt. El. Az ember már régebben kivonta magát a tájból

120

A költői vers trónfosztása idején -
amikor „a költők menekülnek a költészet
elől - mondta R.S. közvetlenül az arcomba
mosolyogva - a költők látszólag könnyedségbe lépnek” -
mikor már a taccsvonalon kívül ténferegve némileg
egy barátom aki épp szerkesztő (bár alig van
szerkesztőség ahol ne lenne barátom) lám lám
elértünk hát mi is ide barátságából szerkesztjük
be a lapokba barátaink ilyen-olyan verseit -
nos a barátom százhusz sort kért tőlem (éppen)
tőlem ma amikor ki sem áll a divattól távolabb --
és kicsik és nagyok mélyesztik körmeiket
húsba csontba az idegek fájdalmas rendszerébe - de hát
miről lehet éppen százhusz sort írni ha nem erről s a
százhusz sorról arról pont (vagy éppen) - ma észre-
vettem feleségem ismét elhasználta felmosórangynak
egyik csak féligelhasznált pólómat - most amikor már
kezdttem megszokni megszokni és megszeretni azt a trikót
- túlhasznált mondta - de hát mi is túlhasználjuk
túlnyűjük egymást viszonyainkban a házasság is ilyen
mire megszeretjük elrongyoljuk elhasználjuk a másikat
de mi elől menekülünk miről is beszél R.S. a nyűvés
közepén húzzák le a mezt rólunk gondos teóriák

és nyelvhez gyenge emberek költők és költelenek - de
ő nem erről mosolygott ő a mosolygó költészetről
mosolygott annak a nevében engem mosolygott le talán lehet
épp az a póló volt (még) rajtam bár inkább csak
képzem ezt is - túl sokat képzelvek mostanában
de bizonyosan nem kívánok a bőrömbe senkit -
(első elfáradás a vers egynegyedénél éppen)
- túl sokat képzelvek és pornófilmek díszletei között
vergődöm combok lezuhanó mellek faszok pinák
ondó és csipkével keretezett élvező csípő lucskos arc
széttérpesztett szőrzetbe feltolt csődöri szerszám vöröse -
abba belevágott kés lesújtó balta csonton medencén
recsegő sikoltó fűrész fülbe vert szög torokba akasztott
csákány és fáradhatatlanul zihál valaki a tükör mögött
- hátulról nyomja pofáját a tükörnek ilyenkor már
átszáll az udvar fölött a leszakadt karú trikó ilyen-
kor már a vége felé közelednek fölöttem a versbororok - már
az intellektuális társaságokat is unom a termekben
billegdél a sok becsapott cserebogár és szállnak a
magas teóriák irodalmunkról mint a baszdmegék -
milyen költészet kellene? kapaszkodtam fel fulladó
tüdővel a Kiscelli dombra ez az új kurzus a posztmodernnel
és túl/innen azon tüntetők törtetők *tüntörtetők* ez az
új hőroszok és falloszok kora - és a domb tetején fönt
meglelem a fát melynek tövébe ülve a legjobban lehet
disznósajtos szendvicset enni bolti persze bolti ilyenkor
a házi disznók zsengék még sajtocskának se jók -
(második kifáradás a versben nehéz így százhusz sort
megrendelésre) két barátom is elhagyott hát ez is a baj
veszen elő a második disznósajtszendvicset egyik az
égbe fel másik Erdélybe vissza és mindkettőt féltem
angyalok és ördögök között mihez kezd a lélek - persze
voltunk mi is új hőroszok és új falloszok egyszer de
az idő elszakatolt fölöttünk és pofánkba nyomta
keserű füstjeit ki-ki levonhatja mi levonható nyugtató
altató és kerek megoldások görögnek alá a domboldalakon
[feléhez elért e vers] [jaj, mama, nézd!]
szöveget kéne mondani persze mielőtt kinevetnek itt minden
sarokban pók ül és minden irányban finom hálók remegnek
ha mozdul a légy halála irányát szabja ha nem
csak taktikusan megül a saját halálán - a szél úgy rontott
a kertre mint kiöregedett süvölvények az otthagyt koncra
mit hívhatunk valahogy költészetnek talán vagy még úgy se
azt se annyira a lombok fölzengetek és szálltak szálltak
a szirmok a fáradt levelek az elvadult zöldből felkavart
bogáravar - lehetünk grammatikusak ülhetünk a kávéházak
dohányszagú bársonyán vagy fürödhetünk a hánytorgó kocsmák
verejtékgőzös termeiben játszhatunk vezért és elvonult fintorgó
különcöt az ígért örömet már nem érhetjük el és nem találjuk

meg mit nem is kerestünk: egymás bocsánatát - a kezemre nézett így kezdődik mindig hogy a kezemet nézi először csak simogatott a szeme azután megfogalmazódtak a szándék erősebb mozdulatai a női nézés mélyén a kezemet nézte de már az ingemet tépdeste le rólam az ágyékom markolta és ráncigálta míg nézte a kezemet azt hiszem így kezdődnek azok a történetek is azok is - (harmadik el fáradás a nyolcvanadik sorban éppen; irányított) - monix szemüvegemen át ragyogó a világ megteli aranyragyogással mint éjszakája előtt közvetlenül az elme energiák robbannak föl körben de mi körül vagy ki áll a körben az ember rálát magára mert úgy képzei meglehet semmit se lát és Isten fáradtan legyint ha arcát felismerni véli benne hallani a horizont felől angyalok lépteit arany léptekkel közelg a kerthez az angyal - kitüremkedik az emlék nagy lyukak az idő hasán havazott akkor télen régi teleken mindig havazott a tenger éjszakáink partját harapdálta ukrán lányt sodort a csikorgó vaságyra nagymellű macska hogy tudott sírni »maradj nekem itt mindörökre« ez hát a férfikor jártam a szállongó hóban ez hát az tűnődtem szerelmen vérbajon később a posta hozta halál híremet Odessza lépcsőit még sokáig járta a lány de a matrózok újabb adag hasisokat hoztak meglehet azután benne is kiapadt a sírás - a történetek persze nem függenek össze apám kertjében nemesített szarkalábak viaszos levélfelületek és levélálló kérgek »erzsike gyere csak láttad már a cseresznyefát ide menj közé ni« szól bele a szomszéd a versbe Kenéz szomszéd és a felesége mindez más kertben és más ragyogások között persze a lófaszról sem a ló jut először az ember eszébe - árnyék verődik falra angyal árnya vagy az emléken nem tud átsütni a nap keresztül fújni a szél ilyenkor hallani a molekulák összekoccanását legjobb lehuny szemmel nádszékben kuporogni az abrosz rostjai között bujkáló morzsák neszezésére figyelni zene ez zene - az úgy van hogy minden elindított szósor gondolattá rendeződik az asszociációk ragacos véletlenein így csak elindítani és megfogni kell a kínálkozó mennyiségű szót át- vagy elintellektualizálni őket meg- vagy kitalálni kínálkozó rendszerük ennyi az östehetség és a kiművelt elme közös fegyelme és kegyelme - nézem a madarakat ahogy a fény rétegein billegdélnek hintázó levelek árnya rácsozza ölemben a papírlapot lehetne idill akár kacér bukolika lehet kezdeni megint előlről mindent mint a verset miért pont a verset miért nem ért az ember semmihez még ahhoz sem igazán amiből megél önbizalomra rátermett szerencselovagok nyújtják cicomás serlegekben a felborozott mérget - gladiátorok akartunk lenni és bohócokká szomorodtunk észrevétlen az átkozmetikázott porondokon vagy csak félreértés mindössze melyre ráment pályánk és életünk - de ez már másik vers vagy az sem hiszen százhusz sorba nem fér egyetlen szabad lélegzet bája sem